

Изъ живота на единъ ученикъ

(прѣживѣнъ случай.)

Прѣзъ миналата лѣтна ваканция, азъ и нѣколко мои другари ходихме изъ гората да вадимъ врабчета отъ гнѣздата имъ. Извадихме много врабчета, но си изпокъсахме дрѣхитѣ и издрахме си ржцѣтѣ. Единъ пжтъ, когато се накахме да тръгваме за гората, азъ си забравихъ у дома прашката, съ която замѣрвахме врабчетата. Спрѣхме се въ гората и почнахме да търсиме своя ловъ. Вмѣсто съ прашка, азъ се въоръжихъ съ камънчета.

Чуваме едно врабче зацърка на ближното клонче. Азъ се прицѣлихъ и го ударихъ, но то се размърда между клонитѣ и остана тамъ увиснало. Азъ се покатерихъ да го взема, но безъ да забѣлѣжа, закачихъ се на единъ клонъ и виждамъ, че панталонитѣ ми се дрѣпнаха и скъсаха много. Бѣхъ на това мѣсто самъ, защото моитѣ другари вече се бѣха прѣснали изъ гората. Рѣшихъ да слѣза и да си отида дома. Виждамъ едно голѣмо овчарско куче обикаля около дървото и страшно лае. Азъ много се уплашихъ. Извадихъ отъ джоба си камъни и почнахъ да го замѣрвамъ, но то не се боеше отъ мене. Слѣзохъ отъ дървото и почнахъ да бѣгамъ.

Кучето ме застигна и ме ухапа за крака.

Разплаканъ и много уплашенъ азъ бърже се завърнахъ у дома. Бѣше се стъмнило. Всички се бѣха прибрали.

Азъ заставахъ до вратата на моята стая и почнахъ да мисля за това, ксето този день се случи съ мене. Разкаяхъ се за грѣшката си, но вече бѣше късно. Погледнахъ до вратата на стаята моитѣ дрѣхи за спане, послахъ си и си легнахъ гладенъ и уморенъ.

На сутринята, майка ми зацърпи дрѣхитѣ. Баща ми ме много мъри и ми каза, че сега съмъ билъ достатъчно наказанъ.

Другарчета, като прочетете това малко разказче, помислете че сжщото се е случило и съ васъ нѣкога и рѣшете дали е добра и похвална тази постѣпка. Ако обичате и вие разкажете единъ случай отъ вашия животъ. Ако редактора на сп. „Българче“ го напечата азъ ще го прочета съ голѣма радостъ.

П. С-овъ